

Modrý mauritius a jeho bratři

Nejproslulejší poštovní známkou světa je modrý mauritius, jehož se v původní verzi dochovalo na světě zřejmě jen 12 kusů. Legendární tmavě modrá známka z roku 1847 v hodnotě dvou pencí a s podobiznou královny Viktorie byla vždy opředena legendami. Hlavní roli hraje i v jednom z příběhů Foglarových *Rychlých šípů*. Spolu se svým bratříčkem červeným mauritiem (těch je na světě 15) jsou filatelistickými superstar. A jeden modrý a tři červené už mají osm let domov i v Česku. Pro bohatého sběratele je tehdy pomáhal shánět filatelistický znalec **DAVID KOPŘIVA (57)**, zakladatel Odborné společnosti filatelistických studií.

► Nejstarší známka, kterou dějiny znají. „První známkou na světě byla Penny Black (černá jednopenny, pozn. red.) vydaná ve Spojeném království 1. května 1840,“ popisuje filatelista David Kopřiva. Sehnat takovou známku není zas tak velký problém, ale připravte si několik tisícikorun, a pokud bude nenalepená, tedy nepoužitá, pak klidně i 200 tisíc.

■ Pomáhal jste dojednat nejenom koupi modrého a červeného mauritia, ale také mezi sběrateli ceněného Bombajského dopisu, na němž jsou vedle sebe nalepené hned dvě červené známky. Jaké to je, shánět pro klienta na trhu něco tak vzácného?

Velmi zajímavá zkušenost a asi neopakovatelná příležitost. Nejde jen o vysokou cenu (v srpnu 2016 se neoficiálně hovořilo o tom, že cena modrého mauritia prodaného do Česka byla zhruba 80 milionů korun, pozn. red.), ale jste součástí něčeho velkého, historického. Každá ta známka má svůj ojedinělý příběh, odborníkům jsou známy osudy a peripetie jejích vlastníků, a to i novému kupci dodává jakousi nesmrtelnost. Ve filatelii je to prostě něco jako ve výtvarném umění Leonardova *Mona Lisa*. Samotnému prodeji přecházela složitá jednání v Ženevě a pak v Londýně se znalcem protistrany. Starší prodejce ze Singapuru, který se rozhodl dát tuhle raritu na trh, požadoval poměrně vysokou částku. Do jednání se navíc vložili zájemci z USA, což to ještě zkomplikovalo. Bylo to poněkud stresující, měsíc jsem cestoval mezi Prahou a Londýnem, ale nakonec jsme ke spokojenosti českého investora dospěli k dohodě. Jen pro srovnání, třeba právě Američané nemají

nyní na svém území ve sbírkách ani jednoho modrého, ani červeného. Když se nám navíc na konci roku 2016 podařilo koupit na aukci proslulý Bombay Cover (takzvaný Bombajský dopis se dvěma orazitkovými červenými mauritii byla poslána 4. ledna

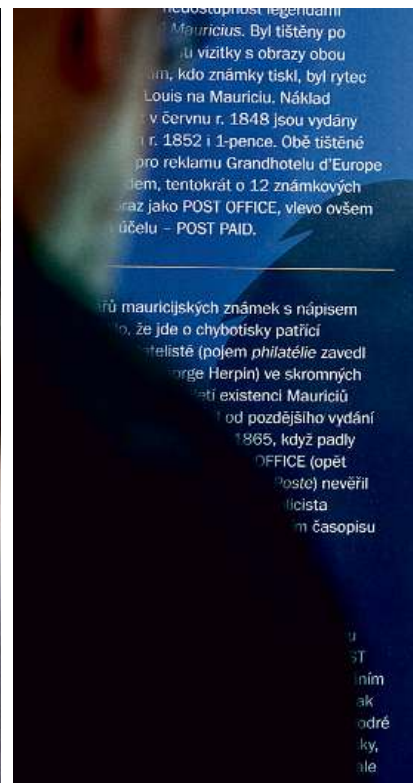
„V USA není ani modrý, ani červený mauritius.“

1850 reverendem Langrishem Banksem do indické Bombaje siru Thomasu Jerromovi, pozn. red.) zhruba za šedesát milionů korun, řadí to českého sběratele mezi absolutní světovou špičku.

■ Asi nám neprozradíte, kdo je tím šťastným sběratelem, že ne?

To bohužel nemohu. Pokud vím, zatím se nechystá vystoupit z anonymity. Mohu jen prozradit, že tento člověk patří mezi nejbohatší lidi v zemi. Není to však ani typický sběratel, ani čistě jen investor. Prostě dlouhodobě usiluje o vlastnictví superprestižních rarit a je to český patriot, který kvituje, že tento světový fenomén je díky němu v českém kulturním prostředí. Mauricie si navíc nenechává jenom pro sebe, široké veřejnosti třeba představil ten modrý na filatelistické výstavě Praga 2018. Samozřejmě to není tak, že by se s těmi ikonickými známkami těšil po večerech v nějakém albu, jsou bezpečně uloženy v seifu jedné z předních světových bank. Ono to má

Foto: Profimedia.cz, ČTK

všechno ještě jednu hezkou a podstatnou historickou okolnost. Víte, mauritius není nejdražší známkou na světě, ale je to v podstatě první známka, jež v 19. století v průběhu desetiletí ukázala, jak může být něco nedostupné, a že ani když jste bohatý, peníze vám na něco tak vzácného nejsou nic platné. Že to prostě někdo prodat nechce. (Podle médií na sklonku roku 2019 odmítl zmíněný český sběratel nabídky na výhodný odkup některých svých prestižních známek, pozn. red.)

■ Kde se v lidech vůbec vzala touha sbírat něco tak titěrného, jako jsou poštovní známky?

To má velmi hluboké kořeny a k lidské nátuře sběratelství patří asi od nepaměti. Už naši předci si možná sbírali nějaké korálky a posuzovali jejich vzácnost. A proč ne zrovna poštovní známky? Bylo to něco nového, chodilo to nalepené na dopisech, mělo to i nějakou výtvarnou hodnotu. První známkou na světě byla Penny Black (černá jednopenny, pozn. red.), vydaná ve Spojeném království 1. května 1840 s oficiálním zahájením platnosti od 6. května. Asi prvním doloženým „sběratelem“, jestli se to dá tak nazvat, byl chlapík, který si už v roce 1841 podal inzerát do londýnských Tímessů, že od lidí vykoupí všechny známky s portrétem královny. Tehdy byly v oběhu černé jednopenny i modrá dvoupenny. Lidi mu to i ze srandy posílali ve velkém a on sbíral desetitisíce kusů a vylepil si jimi byt. Dneska by to mohlo mít cenu jako něja-

▲ V roce 2018 vydražila Aukční síň Galerie Národní 25 nejvzácnější a nejdražší československou poštovní známku. Za zelenou čtyřkorunu s unikátně převráceným přetiskem „Pošta československá 1919“ zaplatil zájemce 9,3 mil. Kč.

ký dobrý londýnský dům. Postupem času tištěním dalších a dalších typů známek to mělo asi i další rovinu, romantickou.

„K lidské nátuře patří sběratelství asi od nepaměti.“

■ Jak to myslíte?

Takový dopis k vám cestoval třeba i velkou dálku, týdný překonával oceány, přišel vám dopis třeba právě z ostrova Mauricius. Znamky byly navíc bezesporu atraktivním, a navíc pro běžnou populaci dostupným uměleckým dílem. Nešlo jen o portréty panovníků, po Anglii a švýcarském kantonu Curych se jako třetí objevily brazilské známky s podivnými mědirytinami, přidávaly se i další země, světlo světa spatřily známky australské, americké, záhy se k Anglii přidaly i další evropské země.

Lidé si všímali různých zajímavostí, například trojúhelníkových známek mysu Dobré naděje a podobně. Dá se konstatovat, že od 50. let 19. století se sběratelství známek v Anglii a pak i v dalších zemích skutečně rozšířilo a někteří sběratelé si známky začali vyměňovat. Třídili si sbírky, měli svoje schůzky, které se označovaly jako setkání maniaques des timbres, známkových maniaků, byla z toho v podstatě móda, jež se rozšířila po celém světě a přes Německo a Rakousko i k nám do Čech. A kde je poptávka, tam vznikne i nabídka.

■ A kdy začaly sběratelské prodeje?

Záhy, v roce 1855 byla založena i první aukční firma. O rok později, v r. 1856, vznikla světoznámá a dodnes fungující společnost Stanley Gibbons, která začala vydávat první katalogy. Začaly vycházet ceníky, objevovaly se a označovaly rarity a různé speciality. A na filatelii se začali podílet první obchodníci. Britové a Francouzi najednou chtěli vidět, jak vypadají třeba rakouské známky nebo nějaké jiné. Chtěli je sbírat, a pořád to bylo levnější než si koupit třeba nějaký obraz. Takže typicky třeba tahle černá jednopenny (ukazuje jednu z prvních známek na světě) byla v korespondenci hodně používaná a orazítkovaných z dopisů jich zůstalo poměrně hodně. Takže se záhy mezi filatelisty prodávala za původní jednu pencí. Já jich mám třeba padesát a dneska jedna vyjde zhruba na nějakých 6 tisíc korun. Za nepoužité, jichž pak zůstalo málo, se už v dřevných dobách muselo platit okolo deseti šilinků (120 pencí, pozn. red.), a dnes vyjde na nějakých 200 tisíc korun. Některé prastaré filatelistické katalogy vlastním a někdy je to zábavné srovnávání. Třeba tahle Toskánská třílira měla v katalogu z roku 1890 hodnotu 30 liber. Dnes má v moderním katalogu cenu 220 tisíc eur (přes 5 mil. Kč).

■ Proč se tak slavnými staly právě známky z ostrova Mauricius?

Bývají k vidění i u nás. Vlevo červený mauritius na filatelistické Světové výstavě Praga v roce 2018. Vpravo jeho cennější „bratr“ modrý mauritius na výstavě poštovních známek v Liberci v roce 2022. Není jich na zeměkouli mnoho, modrých jen dvanáct, červených patnáct, takže případný zájemce si musí připravit desítky milionů (modrý mauritius prodaný do Česka prý vyšel na 80 milionů korun). Jedním z nejznámějších majitelů jednoho modrého exempláře je současný britský panovník Karel III.

on the island of Mauritius. They became valid on the 21st of September 1848. From the original print-load of 1000 pieces, only 15 orange and 12 blue stamps remain today. Already in the beginnings of philately around 1865, the stamps became legends for their unattainability and soon got their names. Red and blue Mauritius. They were printed using a small copper plate the size of a business card, one piece at a time. The engraving was realized by an engraver and miniaturist, John Barnard from Port Louis, Mauritius, who in all likelihood also printed the stamps. The original POST OFFICE print-load was soon depleted and the blue 2 penny stamps were reissued in June 1848, the 1 penny followed by the end of 1852. The stamps were printed from small printing plates (originally clichés used for an advert for Grandhotel d'Europe in Port Louis), again engraved by Barnard, this time using stamp fields. The design is practically identical to the POST OFFICE series, but on the left side they bear an inscription more specifically denoting their use - POST PAID.

Modrý mauritius POST PAID, ex. Pemberton (signature: ex. d'Almeida, 1848-1850)

Protože jsou raritní a jako první ukázaly šokující nedostupnost. Mnohem běžnější modré i červené známky mauritius s nápisem POST PAID (*poštovné zapláceno, pozn. red.*) byly vydány v roce 1848. Lidé v Evropě si ale všimli, že jim na dopisech dorazily i identické známky se stejnou rytinou královny, ovšem s nápisem POST OFFICE (*poštovní úřad, pozn. red.*). Ukázalo se, že ty vyšly už o půl roku dříve, v roce 1847, a bylo jich na rozdíl od těch běžnějších vyrobeno pouze 500 od každé hodnoty (*modrá dvoupeny a červená jednopenny, pozn. red.*). Známy je příklad dnes nejdražší filatelistické položky vůbec, dopisu zvaného Bordeaux Cover, který má na sobě modrého i červeného mauritia. Začalo se o tom psát, lidé mezi sebou začali spekulovat a pátrat, o co jde. Zda jde o nějaký chybotisk, nebo něco jiného. Ukázalo se, že jsou to oficiální známky, z nichž část byla použita na pozvánkách k plesu, jež tehdy rozesílal mauricijský guvernér sir William Maynard Gomm. Najednou kolem roku 1860 zjistili, že se jich zachovalo jenom několik kusů, ostatní se podařilo dopátrat později, a stala se z nich legendární rarita. Proto je jejich cena dnes tak vysoká. Pro srovnání, modrý mauritius s pozdějším nápisem POST PAID také není brak, stále mluvíme o známce, jejíž hodnota se pohybuje okolo dvou set tisíc korun. Ale prostě není tak unikátní a nemá tak silný příběh.

■ **Pomáháte s investicemi, sám známky sbíráte a jste i soudní znalec. Jak jste se k filatelii vůbec dostal?**

Kdysi mi tatínek daroval bulharskou známku s mořským koníkem. Už tehdy jsem se do známek zamiloval. To mi bylo tak deset

roků. Stal jsem se postupně pravidelným návštěvníkem filatelistické burzy, kde jsem mnohé odkoukával od starších a sbíral první cenné zkušenosti. Tehdy si člověk mohl pořídit za deset kaček známku, která dnes stojí desetitisíce. V pubertě mě známky na chvíli pustily. Začal mě bavit tenis, holky, do toho přišlo studium na gymnáziu a další záliby, které z mého života filatelii vytěsnily. Bavila mě matematika, šel jsem studovat Matematicko-fyzikální fakultu Karlovy univerzity. Do toho však přišel konec roku 1989 a cestu naší společností si začal klestit kapitalismus. Člověku se najednou nabízel úplně jiné možnosti, včetně cestování do

„Ve filatelii se točí opravdu velké peníze.“

zahraničí. Nechtěl jsem se věnovat teoretické vědě třeba někde na akademii věd, a tak jsem postupně začal znovu oprašovat svoji vášeň – známky. Z nějakého romantismu jsem ještě nastoupil na filozofii, s představou, že budu psát různé objevné traktáty. Když jsem se ale rozhlédl a viděl příležitosti všude okolo, pragmaticky jsem se začal orientovat opět na filatelii. Samozřejmě jsem věděl, že v ní se především v té době v zahraničí točí opravdu velké peníze. Začal jsem jezdit za hranice, na tamní aukce a burzy, a získával důležité know-how.

■ **Jednou z vašich specializací byly rakouské známky. Proč právě tato sousední země?** Sbíral jsem nejprve Ameriku, protože se mi to zdálo atraktivní. Postupně jsem se však

přeorientoval na Rakousko. Jednak toho tady bylo hodně a jednak jsem mohl objevovat opravdu zajímavé kousky. Vnímám jsem to rovněž jako součást naší historické identity. Naše první známky tak v podstatě nejsou ty první s československým přetiskem na rakouských ani oblíbené Hradčany z prosince roku 1918. Už v roce 1850 vycházely rakouské známky, samozřejmě platné i u nás. Byly na česky psaných dopisech a chodily českým adresátům s českými poštovními razítky. Víte, na známkách se dá krásně studovat historie, výborně ukazují dobové kontexty, posuny ve výtvarném umění, vnímání lidí. Třeba i La belle époque (*doslova „krásná doba“, označení pro období těsně před první světovou válkou, pozn. red.*). I když investičně nejde o zajímavé portfolio, které bych vám doporučil, rakouské známky sbírám dodnes a jsem na jejich pravost a jakost znalcem nejenom v Čechách, ale i v Evropě.

■ **S tím zaznamenáváním historie s vámi naprosto souhlasím. Kdysi jsem sbíral německé známky až po konec druhé světové války a třeba fascinující byla cena za známku deset miliard marek v době hyperinflace na začátku 20. let minulého století. Nebo jak se za Hitlera se stále horšími válečnými výsledky velikašsky měnil název státu z Německé říše na Velkoněmeckou říši (1943-1945).**

Přesně tak. Navíc známky jsou často historickým reliktem doby. Oslavovali se na nich nejenom panovníci, vůdcové a podobně, ale třeba se na nich i propagovaly nějaké sportovní akce nebo úsilí. V případě nacistického Německa mluvím třeba o známkách se sportovní tematikou, vy-

Foto: ČTK

Před šesti lety představila Česká pošta známku s motivem jedné z nejcennějších poštovních známek světa, legendárního modrého mauritia. Slavnostní prezentace se tehdy zúčastnil i soudní znalec z oboru filatelie a člen Komise znalců Svazu českých filatelistů David Kopřiva (úplně vlevo). Na rozdíl od originálu má ovšem jeho česká chudá příbuzná hodnotu jen 16 korun.

daných k příležitosti olympiády v Berlíně v roce 1936.

■ **Jak jste to myslel, že byste investičně třeba právě kolekci rakouských známek nedoporučil?**

Bavíme se v jedné rovině o čirém sběratelství, zálibě, a ve druhé rovině o výnosové filatelii, tedy o tom, že do něčeho konkrétního ukládáte peníze a očekáváte, že se vám budou zhodnocovat. Z tohoto pohledu se nevyplatí širší soustředění na rakouské známky, pokud jde o ukládání většího kapitálu jako do investičního portfolia. Samozřejmě to ale nevylučuje, že i mezi rakouskými známkami najdete velmi zajímavé jednotlivé rarity, jež stále mají velmi dobrý potenciál. (V roce 2024 český podnikatel Zdeněk Matějovský oznámil, že si do své filatelistické sbírky pořídil takzvaného rumělkového merkura, tedy vzácnou novinovou známku z roku 1856 v hodnotě zhruba deseti milionů korun. Její unikátnost je ovšem vyšší a opět souvisí s historickým příběhem známky, jejíž další exempláře měl ve sbírce mj. největší sběratel všech dob hrabě Ferrari či americký superboháč Arthur Rothschild, pozn. red.) Obecně však lze říct, že jde investiční filatelistické portfolio poskládat z různých zajímavých segmentů. Taková atraktivní sbírka pak přitahuje i kapitál nejenom z Evropy, ale i z Ameriky nebo v poslední době hodně z Asie, především z Číny. Dá se pak snadněji zpeněžit.

■ **Jestli to dobře chápu, i ve filatelii podobně jako třeba u výtvarného umění platí**

▲ **K vůbec nejcenějším exemplářům mauritia patří ten, kde jsou na obálce vedle sebe nalepeny modrá i červená známka (tzv. Bordeaux Cover, neboť jde o obálku dopisu poslaného do francouzského Bordeaux). Za tento dopis byly na aukci zaplacený čtyři miliony amerických dolarů (téměř 100 milionů korun).**

poučka o jakési světové lize mistrů a o regionálních šampionech, kteří se dají lépe prodat na lokálním trhu?

Částečně se to tak dá asi popsat. On taky funguje i určitý regionální patriotismus. Bylo to třeba znát po roce 2018, kdy jsme oslavili sté výročí od založení Československa. Tehdy se i českým filatelistickým trhem prohnala právě taková nákupní vlna. Některé raritní položky vyrostly i o sto procent. Přetisky Pošta československá na rakousko-uherských známkách a podobně.

„Vedle bohatých Rusů se prosazuje arabská poptávka.“

I když je to pro nás vzácné a vrhne se na to lokální kapitál, v širokém zahraničí to zase tolik lidí nezajímá. Je to pro ně příliš mladé. Prostě to investičně nejlépe funguje na bázi opravdových vzácností, rarit. Na globálním trhu mluvím o vzácných známkách z klasického období poloviny 19. století. Jak evropské, tak americké známky, anglické kolonie a jejich speciality, Austrálie, Indie a podobně. To si prostě stále drží svou cenu s potenciálem růstu.

■ **Nejdražší obraz v aukci, údajné dílo Leonarda da Vinciho nazvané *Salvator Mundi*, se před lety prodal v přepočtu bezmála za deset miliard korun. Od ruského podnikatele Rybolovleva ho údajně koupil arabský šejk. Takových cen ani ty nejraritnější známky přece jenom nedosahují, ne?**

To máte pravdu, nedosahují. Ovšem i ve filatelii se angažují podobní lidé. Konkrétně třeba katarská elita kolem vládnoucí rodiny Ál Thání, ale i další rodiny ze Zálivu dávají v posledních letech dohromady známkové portfolia z těch topových světových známek. Miliony dolarů pro ně nejsou zase takový problém. Takže vedle západního trhu nebo extrémně bohatých Rusů se stále více prosazuje arabská poptávka, dá se však říct, že razantně se k tomu přidávají Číňané a bohatá indická vrstva, jež tedy taky míří zatím více na svůj patriotismus.

■ **A jaká je tedy nejdražší a nejraritnější známka na světě?**

Nejvzácnější a také nejdražší známka světa je jednoznačně jednocentová magenta (tzn. v barvě blízké purpurové, pozn. red.) Britská Guyana vydaná v roce 1856, jíž se dochoval jenom jeden exemplář. Tyto známky byly vydané pro novinové zásilky. Je nezoubkovaná, vytištěná černě na purpurovém papíře a je na ní zobrazena plachetnice spolu s latinským heslem kolonie „Damus Petimus Que Vicissim“ (Dáváme a očekáváme na oplátku) uprostřed. V roce 2021 byla prodána za 8,3 milionu dolarů.

■ **Když vás tak poslouchám, napadá mě, zda má i pro „chudšího“ investora vůbec smysl do známek dávat nějaké svoje prostředky. Dá se to vůbec?**

Samozřejmě že ano. Pořád jsou na trhu věci, které jsou pod cenou a mají velký růstový potenciál. Jenom je důležité vědět, které to jsou. Když to řeknu obecně, smysl dává poskládat portfolio třeba i za milion korun z nějakých padesáti známek po

▲ **Nejvzácnější a nejdražší známka světa? „Jednoznačně jednocentová Britská Guyana vydaná v roce 1856, které se dochoval jenom jeden exemplář,“ tvrdí David Kopřiva. V roce 2021 byla prodána za 8,3 milionu dolarů (bezpečně 200 milionů korun).**

► **Jen v Česku jsou tisíce sběratelů známek. Svaz českých filatelistů, spolek sdružující tyto sběratele oficiálně, má přes čtyři tisíce členů.**

dvaceti tisících. Ale je důležité soustředit se na možný potenciál růstu tržní ceny.

■ **Záleží u těch použitých na druhu razítka? Myslím odkud je?**

Jen někdy, pokud jde o něco speciálního, protože existují razítka z opravdu vzácných míst. Třeba tohle (*ukazuje známku*) je rakouský růžový merkur, novinová známka s razítkem Hohenmauth neboli Vysoké Mýto. Je raritnější a vzácnější než třeba ta vedle s razítkem Klagensfurt.

■ **Takže takové to moje sbírání celých vydaných sérií z jednoho státu asi moc smysl nedává.**

Zase záleží na tom, jak to sám vnímáte. Jestli vám to dělá radost, pak to samozřejmě smysl dává. Ale z investičního hlediska to smysl nedává. Tyhle série se vždy skládají spíše z běžných známek. Takže pokud se chcete chodit do alba dívat jenom na obrazy, nic proti tomu. Investory se však soustředíte na jednotlivé známky, které by mohly mít zajímavou pozici ve vaší sbírce. Jdete prostě po hodnotě. Ukážu vám názorně, jak se to dá třeba poskládat. (*vytahuje soubor známek*) Tohle jsou třeba neorazítkované jedničky (*první vydané známky, pozn. red.*) jednotlivých států. Británie, Holandsko, Basilej, Indie, Norsko, Rusko, Brazílie. Je to raritní sbírka, vždy poptávané „první známky“, a navíc v dobré kvalitě.

Takhle to portfolio potom funguje. A nikdy by vám podle mého názoru ve sbírce neměla chybět první známka světa.

■ **A která to je?**

Tahle britská Penny Black (*černá jednopenny s královnou Viktorií, pozn. red.*). Už jsem vám říkal, že neorazítkovaná v dobré kvalitě se dá sehnat do dvou set tisíc korun. Ale pozor, před nějakými šesti lety se dala pořídit za polovic. Tahle je z tiskové desky číslo pět a má tady takovou průsvitku, malou korunku. Tady jsou k ní atesty. Filatelie má oproti jiným sběratelským oborům obrovskou expertní podporu. Najdete desetitisíce titulů odborné literatury, na světě se jí věnuje velké množství lidí. Vědecky se intenzivně bádá. A to už od 19. století, kdy se krátce po svém vzniku stala zábavou pro elity, pro šlechtu, jež měla svoje poradce a agenty, kteří o známkách psali knihy a bádali. I dnes je na světě velké množství renomovaných znalců

specializujících se na různá historická období, na různé státy. Další její výhodou je koncentrace vysoké hodnoty do váhy třeba setin gramu. Tomu se nic nevyrovná. Zlato, diamanty... Nic. Dále mobilita – dají se snadno vzít s sebou, ukrýt, když potřebujete. Do téhle malé destičky vložíte klidně deset drahých známek, dáte ji do knížky a jedete kamkoliv. Těžko budete převážet nějaké rozměrné plátno nebo třeba superluxusní automobil či 10 kilo zlata bez povšimnutí. Navíc pokud máte svou sbírku dobře koncipovanou, není závislá na lokální poptávce. Typicky první známky daných zemí, které jsem vám ukazoval, mají všude zhruba stejnou cenu a je to srozumitelné pro kupce v Čechách, v Americe, nebo v Číně, a mluvíme tak o jejich globální likviditě.

Josef Hympl

TÉMA

Co si přečtete v příštím čísle:

pátek
7.2.

● **DEPRESE A ÚZKOSTI: NOVÁ NADĚJE.**

Antidepressiva zabírají za několik týdnů. Psychedelika okamžitě. Vše o nové léčbě.

● **JAK NA NÁS PŮSOBÍ** lesy, řeky, hory, památky? Proč nás to táhne k moři? Rozhovor s Václavem Cílkem.

● **TŘETÍ TŘETINA MŮŽE PŘEKVAPIT.**

Scenáristka a režisérka *Četnických humoresek* Pavla Moskalýková o hereckých bardech i třiceti letech v Americe.

